

289

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 29 lipca 1992 r.

w sprawie strażaków Państwowej Straży Pożarnej wyznaczonych do służby w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa zasady mianowania, przenoszenia i zwalniania ze stanowisk służbowych oraz zawieszania w czynnościach służbowych strażaków Państwowej Straży Pożarnej, wyznaczonych za ich zgodą przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej do pełnienia służby w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej, zwanych dalej „strażakami”, a także organy właściwe do wymierzania im kar dyscyplinarnych.

2. W sprawach nie uregulowanych w rozporządzeniu do strażaków stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254), zwanej dalej „ustawą”, oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

§ 2. 1. Strażaków na stanowiska służbowe mianują:

- 1) w Inspektoracie Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej — Szef Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej,
- 2) w okręgowych inspektoratach Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej i ich delegaturach — szef okręgowy Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej,
- 3) w jednostkach (instytucjach) wojskowych — szef delegatury okręgowego inspektoratu Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej, po uzgodnieniu z dowódcą (szefem) jednostki (instytucji) wojskowej, w której strażak ma być mianowany na stanowisko służbowe.

2. Organy wymienione w ust. 1 są odpowiednio właściwe również do zwalniania strażaków z zajmowanych stanowisk służbowych.

§ 3. 1. Mianowanie strażaka na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej może nastąpić po uprzednim wystąpieniu Szefa Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej do Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z wnioskiem o wyznaczenie tego strażaka do pełnienia służby w jednostce organizacyjnej Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej oraz po odebraniu od niego oświadczenia o wyrażeniu zgody na pełnienie tej służby, a także po wyznaczeniu go przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej do pełnienia służby w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej.

2. Przy mianowaniu strażaka na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej organ uprawniony do mianowania, określony w § 2 ust. 1, uwzględnia wymagania w zakresie wykształcenia i kwalifikacji zawodowych, jakim powinien odpowiadać strażak na równorzędnym stanowisku w Państwowej Straży Pożarnej.

3. Strażakowi mianowanemu na stanowisko służbowe wydaje się akt mianowania, który określa w szczególności:

- 1) stanowisko służbowe i miejsce pełnienia służby,
- 2) termin rozpoczęcia służby na stanowisku służbowym,

3) rodzaj mianowania,

4) zaszeregowanie stanowiska służbowego do grupy uposażenia oraz stawkę miesięcznego uposażenia zasadniczego.

§ 4. 1. Strażak mianowany na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej otrzymuje świadczenia określone w rozdziałach 7—9 ustawy od właściwych organów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Właściwe organy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wypłacają również świadczenia przysługujące strażakowi zwolnionemu ze służby w Państwowej Straży Pożarnej, określone w art. 98 ust. 1 ustawy, jeżeli zwolnienie to nastąpiło bezpośrednio po skierowaniu go ze służby w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej do dyspozycji Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

§ 5. Strażaka mianowanego na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej można przenieść na równorzędne lub wyższe stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej na jego prośbę lub za jego zgodą.

§ 6. 1. W przypadkach określonych w art. 38 ust. 1—3 ustawy strażaka przenosi na niższe stanowisko służbowe organ uprawniony do mianowania go na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej, określony w § 2 ust. 1.

2. Strażaka, który nie wyrazi zgody na przeniesienie go na niższe stanowisko z przyczyn określonych w art. 38 ustawy, Szef Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej może skierować do dyspozycji Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

§ 7. 1. W przypadkach określonych w art. 39 ust. 1 i 2 ustawy strażaka zawiesza w czynnościach służbowych organ uprawniony do mianowania go na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej, określony w § 2 ust. 1.

2. W przypadkach określonych w art. 39 ust. 3 ustawy decyzję o przedłużeniu okresu zawieszenia strażaka w czynnościach służbowych podejmuje organ uprawniony do mianowania go na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej, określony w § 2 ust. 1, za zgodą Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

§ 8. 1. Kary dyscyplinarne wymienione w art. 117 pkt 1—5 ustawy wymierza strażakowi organ uprawniony do mianowania go na stanowisko służbowe w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej, określony w § 2 ust. 1.

2. Kary dyscyplinarne wymienione w art. 117 pkt 6—8 ustawy wymierzają strażakowi:

- 1) w korpusie oficerów straży pożarnej — Szef Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej,
- 2) w korpusach straży pożarnej nie wymienionych w pkt

1 — szef okręgowy Wojskowej Ochrony Przeciwpozarowej.

3. W razie konieczności wymierzenia strażakowi kary wymienionej w art. 117 pkt 9 ustawy, karę tę wymierza Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej na wniosek Szefa Wojskowej Ochrony Przeciwpozarowej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Milczanowski*

290

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 22 lipca 1992 r.

w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty.

Na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu, czy wystąpiły okoliczności powodujące zawieszenie lub zmniejszenie emerytury i renty, określone w art. 24 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84), zwanej dalej „ustawą”, uwzględnia się:

- 1) wynagrodzenie z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy oraz na podstawie umowy o pracę nakładczą, bez uwzględnienia składników wynagrodzenia, których nie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty,
- 2) uposażenie z tytułu służby w Wojsku Polskim, w Policji w Urzędzie Ochrony Państwa, w Straży Granicznej, w Służbie Więziennej i w Państwowej Straży Pożarnej,
- 3) dochody z tytułu pracy wykonywanej na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej, jeżeli praca ta jest wykonywana przez okres co najmniej 30 dni,
- 4) dochody z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej, której wykonywanie podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego,
- 5) dochody z tytułu wykonywania zawodu adwokata,
- 6) dochody z tytułu pracy wykonywanej w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych, spółdzielniach kółek rolniczych oraz w zespołowych gospodarstwach rolnych tych spółdzielni,

zwane dalej „dochodem”.

2. Dochody, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, uwzględnia się również, gdy emeryt lub rencista nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, ponieważ ma ustalone prawo do emerytury (renty) lub jest ubezpieczony z innego tytułu.

3. Za dochód osiągnięty uważa się faktyczny dochód uzyskany przez emeryta lub rencistę w danym roku kalendarzowym.

4. Dochód wypłacony z tytułu pracy, służby lub działalności, o której mowa w ust. 1, wykonywanej przed miesiącem, od którego ustalono prawo do emerytury lub renty, zwanych dalej „świadczeniami”, nie ma wpływu na zawieszenie ani na zmniejszenie świadczeń.

§ 2. 1. Dochód osiągany z dwóch lub więcej tytułów wymienionych w § 1 ust. 1 sumuje się.

2. Przy ustalaniu kwoty osiąganego dochodu dolicza się kwoty pobranych zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego

i opiekuńczego oraz kwoty świadczenia rehabilitacyjnego i wyrównawczego, zasiłku wyrównawczego i dodatku wyrównawczego.

§ 3. 1. Emeryt i rencista zawiadamia organ rentowy niezwłocznie o podjęciu (zaprzestaniu) pracy, służby lub działalności, o której mowa w § 1 ust. 1, zwanej dalej „działalnością”.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, potwierdza zakład pracy, informując o wysokości ustalonego wynagrodzenia.

3. W zawiadomieniu o podjęciu działalności emeryt i rencista składa oświadczenie, czy jego zamiarem jest osiągnięcie dochodu:

- 1) nie powodującego zawieszenia ani zmniejszenia świadczeń,
- 2) powodującego zmniejszenie świadczeń albo
- 3) powodującego zawieszenie świadczeń.

§ 4. 1. Jeżeli z oświadczenia emeryta lub rencisty wynika, że jego zamiarem jest osiągnięcie dochodów:

- 1) nie powodujących zawieszenia ani zmniejszenia świadczeń — organ rentowy wypłaca świadczenia w pełnej przysługującej wysokości,
- 2) powodujących zmniejszenie świadczeń — organ rentowy zmniejsza wysokość świadczeń:
 - a) o 24% kwoty bazowej — w przypadku emerytury i renty inwalidzkiej I i II grupy,
 - b) o 18% kwoty bazowej — w przypadku renty inwalidzkiej III grupy,
 - c) o 20,4% kwoty bazowej — w przypadku renty rodzinnej, do której uprawniona jest 1 osoba,
 - d) przez ponowne ustalenie wysokości renty rodzinnej w myśl art. 24 ust. 7 ustawy — w przypadku renty rodzinnej, do której uprawnionych jest więcej osób niż 1,
- 3) powodujących zawieszenie świadczeń — organ rentowy zawiesza wypłatę świadczeń.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 określający wysokość zmniejszenia w stosunku do całej kwoty przysługującego świadczenia stosuje się odpowiednio w przypadku pobierania części świadczenia podlegającego zmniejszeniu wskutek zbiegu prawa do dwóch lub więcej świadczeń, o którym mowa w art. 23 ust. 2 ustawy.

3. Wypłata świadczeń w pełnej wysokości, zmniejszenie świadczeń albo zawieszenie wypłaty świadczeń następu-